

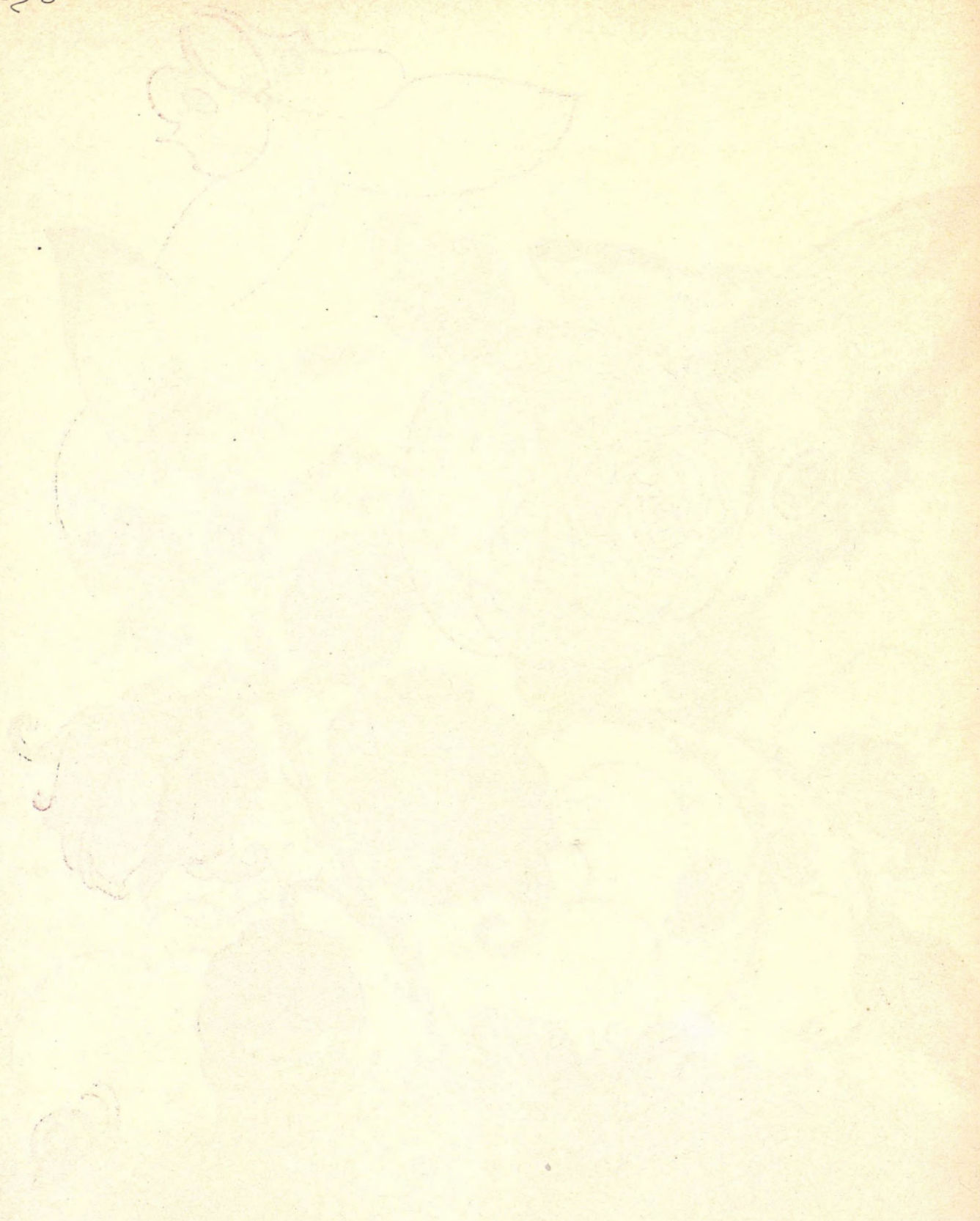

**CATALVNYA
GRAFICA**

Preu 40 cts.

"Primavera" Original de
W. ALVARES

R. 46.023

Catalunya Gràfica

AVISOS

A fi i efecte de que tots els catalans i aimants de Catalunya puguem cooperar a la nostra obra de nacionalisme i cultura general, acceptarem

Per a Barcelona les següents subscripcions:

Mensuals	1'75 ptes.
Trimestrals	5' — »
Semestrals	9'50 »
Anyals	18' — »

Per a fora de Barcelona únicament admetrem subscripcions

semestrals i anyals

Per a l'estranger

Semestrals	18' — ptes.
Anyals	30' — »

Sempre amb dret als números extraordinaris i a les **GUIES** dels bells indrets de Catalunya que aviat començarem a publicar en forma manual

Preparem una nova tirada del n.º 1, que farem al tenir la nota total dels que necessiten els nostres corresponents.

També és convenient que ens enviïn desseguida per Gir Postal les liquidacions corresponents i l'import de les subscripcions.

Recomanem

als Amics de la nostra REVISTA que estiguin en condicions d'anunciar-hi no deixin de fer-ho, per quant així atorgaran sa cooperació a una obra patriòtica i de general cultura, i alhora fruiran d'una difusió de la seva propaganda comercial que en pocs llocs assolirien millor.

Llibreria Subirana

PORTAFERRISSA, 14
APARTAT, 203
TELÉFON 1579 A

LLIBRES

Religiosos, Científics, Literaris i d'Art de totes classes i procedències - Secció de bibliografia a disposició dels clients de la casa.
Gran assortit en objectes d'Art Religiosos - Per a regals: plomes font de les millors marques

B A R C E L O N A

Articles i objectes per a Confiteries

Marca

SOL

JOSEP BERNABÉ

CASA FUNDADA L'ANY 1835

Comte de l'Assalt, 41 - Telèfon 1941 A

BARCELONA

FÀBRICA D'AMETLLES, GRAJEAS, CONFITS,
CAMELS DELS ALPS i DE FANTASIA,
BOMBONS DE XACOLATA
i DELS TAN ANOMENATS
CAMELS i
BOMBONS

Marca SOL

Es venen en les principals confiteries i colmadors de tot Espanya

ÉS LA MILLOR MARCA
de LLET CONDENSADA la de
EL PAGÈS

INDÚSTRIA LLETERA, S. A.

Trafalgar, n.º 64
Telèfon 727 S. P.

BARCELONA

Magatzem de papers
de totes classes

de

Esteve Gispert

Duc de la Victòria, 6 Telèfon A 408
BARCELONA

**Vanos
CARDÚS**

Portaferriça, 10
BARCELONA

**CAMISERIA
SANS**

BOQUERIA, 32

Gran baratura de preus

TALLERS DE FOTOGRAVAT

JOAN BASTARD

COMTE DE L'ASSALT, 63, 1.º, interior

BARCELONA

Fàbrica de Gèneres de Punt

SECCIÓ
DE DETALL

Especialitat en articles fins

Ronda Sant Antoni, 47 - Telèfon 4745 A.
BARCELONA

CATALUNYA GRÀFICA

REVISTA CATALANA D'INFORMACIÓ NACIONAL I ESTRANGERA

Sortirà tres vegades cada mes

FUNDADOR I DIRECTOR: JOAN GUASCH I RIUS

Fontanella, 13. Telèfon: 2258 A.

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: FONTANELLA, 13

Telèfon: 2258 A.

NÚMERO ATRASSAT 60 CÈNTIMS

ANY 1

BARCELONA PRIMER NÚMERO DE MAIG DE 1922

NÚM. 13

JOCHS FLORALS DE 1922

DISCURS PRESIDENCIAL

DUES ÈPOQUES

Mossèn Jacinto Verdaguer, el més genial dels nostres poetes, va comparar els inicis del nostre renaxement literari al despertar d'una innúmera aucellada, en rompre la llum del dia, després d'una llarga nit. Tots recordem com, ab el seu estil imatjat y dolç, pintà l'encant d'aquella refuladissa que ressonava aci y allà, corejada pels més diversos aucells, des del gentilíssim rossinyol fins al humil pardal, y tots sabem com aquesta refuladissa s'anà propagant y extenent per tot arrèu de Catalunya y fins, més enllà de la mar, per Mallorca, més enllà dels Pirinèus, pel Rosselló, y, més enllà del Ebre, per terres de Valencia. Y es, senyors, qu'en tots aquests paratges hi havia una matexa foresta: la foresta de la llengua catalana que, invadida aleshores per un vent de poesia que feya sigles no l'havia oratjada, exhalava flayres embriagadores may sentides y les seves vetustes soques tanyaven de nou y s'omplien de poncelles d'una tendror virginal.

Encara la refuladissa que descriví Mossèn Verdaguer va perdurant, y la festa que celebrèm en aquests moments n'es una prova; però les embriagueses y'ls encisos d'aquella albadà no se'ls poden imaginar els que no l'han viscuda. Jo aleshores era un infant. Arreconadet a Girona, no havia hagut cap esment del jochs Florals, ni havia vist tal volta altres escrits catalans que la llibreta de notes y comptes del meu avi y les cartes que, sense punts ni comes, rebia de la meua avia de lluny en lluny. Quan vaig estudiar Retòrica, em feren traduir troços d'Horaci, Virgili, Ciceró, Tibul, Ovidi... y me'n donaren a llegir molts d'altres d'escriptors castellans. Garcilaso de la Vega y fra Lluís de Leon, cada un pel seu estil, em tenien el cor robat y, Deu sab quantes vegades y ab quin interès, vaig llegir el Quixot de Cervantes, qu'era l'única novel·la qu'hi havia entre les obres de jurisprudència de la llibreria del meu pare. Pensar que en català es poguessin dir belles coses, com les qu'assaboria llaminierament en els autors castellans y llambregava en els latins, no m'havia passat may per l'enteniment.

Però... hèuvos aquí que, de tant en tant, una aristocràtica casa de Girona obria les seves grans sales emblanquinades, a unes reunions íntimes, hont concorrien algunes famílies en massa y alguns jovenets que campaven pel seu vent... y allà un dia vaig entendre la maravella que tants de cors embadalí. Allà N'Anicet de Pagès, bon poeta y excelent declamador, aleshores en tota la saó de l'edat viril, va recitar poesies seves y d'altres autors catalans que m'ompliren de llum l'enteniment y commogueren d'una manera profunda la meua entranya. Quina revelació! ¡Que vives eren aquelles paraules! ¡Que enèrgiques! Y, quina ressonancia despertaren dintre la meua ànima! Ja'ls poetes castellans, àdhuc els més exquisits, em varen fer l'efecte de

cosa blana, insubstancial y d'una melositat embafadora... y no per culpa d'ells, nó, sinó de la parla llur. Els seus termes es fonien en unes dolceses afeblidores. Els mancava fibra. Y, en cambi, els catalans, que trempats, que vibrants, que penetradors! Entre altres, em recordo encara de l'efecte màgic que, dins les sonoritats de la poesia, em causava la paraula *branca*. Quina ferma visió de veritat! Si, els arbres tenien *branques*, aquelles parts dures y enèrgiques ab que bracegen dintre l'ayre, unes coses ben distintes de la rama. Les *rames* del castellà em semblaven una hibridació tota llangorosa y confusionera. Y, per altra part, la llengua extranya, apresada en els llibres, entrava d'una manera soma dintre la meua fantasia, mentre que l'altra, la meua, la que tenia arrels dintre la meua carn, hi penetrava fins a les pregoneses més recòndites evocant una nexor d'amors, inonegut heretatge de gloriosos avantpassats, sanch de la meua sanch.

Més tart, En Maragall va cantar les excelencies de la paraula viva, en un discurs que segurament recordaran molts dels que m'escolten. Ningú tal volta sabria explicarles tan bé y molts no sabrien dirles de cap manera; però, els efectes, tothom els sentia en aquell temps de que vinch parlant. Mentre l'il·lustre poeta empordanès recitava poesies en aquella vasta y austera sala gironina, vaig veure reflectida la meua emoció en tots els semblants. Els ulls no parpellejaven. Regnava un silenci d'avidesa que no dexava perdre ni un sol articleig de la veu del recitador, baxa, baxíssima a voltes, precisament en els passatges de més greu interès. Les boques aturaven l'alè; però un lleu panteig que movia alhora tots els pits, una encesa instantània que s'abrandava alhora en totes les mirades o, en un moment donat, un esclafit d'imperceptibles sospirs qu'arribava a desplegar remor per tan múltiple y unànime, trahien prou bé l'estat dels cors y deyen prou bé que tots es commovien d'una matexa faysó en rebre la llum y l'hàlit d'aquella poesia nova. Nova, sí, ben nova per a nosaltres! Nova, perque sota la paraula vella dels nostres llavis resucitava un sentit de noblesa que, de sigles, romaníja mort y àdhuc oblidat; nova, perque pronunciava noms que fins aleshores no havíem sentit may, però qu'eren ressò del nostres matexos y venien aplicats a unes figures heròiques que se'ns assemblaven y que'ns omplien d'un orgull sanitos; nova, perque ens parlava de fets gloriosos de la nostra gent: dels empordanesos, dels lleydatans, dels tarragonins... en una paraula: de gent nostra que com nosaltres parlava y com nosaltres sentia y que lluytava per interessos de sa propia nació, a les ordres de capdills escollits d'entre ella matexa; y, aquestes coses, fins aleshores les havíem ignorades; les havíem ignorades, no sols jo, sinó, ab mi, tots ó quasi tots els que formaven part d'aquella distingida reunió: dames educadíssimes, enginyers, advocats, metges, cavallers il·lustrats...

Jo les ignorava quasi en absolut. Havia estudiat l'Història Universal y la d'Espanya, però de la de Catalunya, no'n sabia res, ni hauria trobat hont l'ensenyessin. Conexia'ls noms dels personatges il·lustres de les altres nacions, però ignorava'ls de la meua. Y, axí com jo, quasi tots els catalans. Quina vergonya! Quin rebaxament! Sota els goigs de vida y entusiasme que la poesia nova promovia, les persones reflexives no dexaven de sentirhi un afrontador cop de fuet. Y no podien menys de dir-se: Y, donchs, què es axò? Sofrirèm aquesta mistificació qu'emmetzina tot el nostre poble? Sofrirèm aquest menyspreu de la nostra niçaga? Si no acudim a defensar el bon nom de nostres passats, ¿què serà del nostre? Tolerarem que, sostingudes ab els nostres diners matexos, l'estat ens imposi unes escoles que preterexen la nostra llengua, ens oculten les glories y les genialitats de la nostra raça y deformen el nostre caràcter? ¿Es a dir qu'estèm sofrint una *capitis diminutio maxima*? ¿Es a dir que, mentre se'ns proclama ciutadans lliures d'un estat lliure y se'ns fa creure que's respecten els nostres drets individuals, per sota mà se'ns engrillona l'ànima, l'ànima colectiva, la de tots, la d'avuy dia y la del esdevenidor?

Desgraciadament, dintre la nostra raça y, en més o menys escala, dintre totes les del món, hi hà homes que no's preocupen més que de les lluytes per la vida material y que per diners o per pomposos honors egoistes, es vendrien els ideals més nobles. Aquests no pertanyen a cap niçaga; no pertanyen més que a llur ventre. Però els catalans capaços d'algun sentiment de dignitat, a la vibració del nou cant y a la vista dels fets vergonyosos, s'extremien, reaccionaven, s'aplegaven, protestaven, s'anaven organisant políticament y, ensemps, posaven mans a l'obra de reconquesta que'ls era faedora. Y hèuvos aquí, fills d'aquells primers cants despertadors, estols de folkloristes que recorren les nostres comarques a la recerca de cançons y rondalles populars, de tradicions, de goigs, de tot allò qu'acusés una reminiscència de l'avior, un gest especial o una expressió peculiar del nostre poble; hèuvos aquí botànichs qu'herborisen pels nostres plans y montanyes, y percaen a la boca dels pagesos els noms indígenes qu'han de posar al costat dels llatins sota els quals classifiquen les plantes recollides; hèuvos aquí mineralogistes que fan altre tant ab les pedres y metalls; geòlechs qu'estudien el nostre subsol; espelòlechs que penetren dintre còves may visitades; juristes que comenten... Però, per què continuar aquesta enumeració? Cap veritable valor intel·lectual catalana dexà d'acudir al conreu del heretatge nacional. Adhuc poetes eximis, que s'havien conquistat llocs d'honor dintre'l món de les lletres castellanes, desampararen llurs setials per a acudir a corejar el cant sagrat de la raça y de la terra. Primer En Víctor Balaguer, després En Joan Alcover, després En Morera y Galícia.

Ara no'm cal sinó fer reparar que, des del adveniment del primer fins al del darrer d'aquests tres poetes qu'acabo d'anomenar, la literatura catalana ha fet una evolució importantíssima y profunda que cada dia es va accentuant més y més. L'època dialectal, la del imperi indisputat de la paraula viva, ha passat y ha passat per sempre. La seva matexa força, que tantes activitats catalanes va posar en jòch, va accelerar el seu trànsit. Una evolució que, en altres literatures, no s'es efectuada sinó després de centúries preparatòries, en la nostra s'es mig portada a cap en un lapse d'anys que la meua vida ha pogut mesurar.

Molts dels capdevaners de la primera època encara són vius y forts y en activitat ench que vells; però ja llurs figures titàniques torregen en horitzons ponentins y un'altra alba y uns altres homes s'ensenyoreixen del llevant. Perme-

tème que des d'aquesta presidència, per hont tots ells han passat, saludi els venerables sobrevivents d'aquella primera època, uns escriptors que, si solament tenen deu o dotze anys més que jo, els esmerçaren en una gran activitat que representa un valor inapreciable y'ls dóna una especial situació històrica. Em referesch al gran Guimerà, aquest poeta que té quelcom d'enorme y de feréstech, al entusiasta Francesch Matheu, el més ferm sostenidor dels Jochs Florals, a Mossèn Collell que tants de triomfs hi ha obtinguts, al pensador y erudit Pin y Soler, al observador y equilibrat novel·lista Narcís Oller, primer mestre meu en la prosa catalana, a En Lluís Domènech y Montaner, genial arquitecte y eximi escriptor, amich inolvidable que va protegir-me paternalment quan jo feya les primeres armes... Y encara no sé si oblidó algun nom digne de figurar entre'ls d'aquests il·lustres septuagenaris, car jo crech que'l conreu intens de la intel·ligència es favorable a la longevitat. Sigui com vulgui, a tots els citats y als qui com ells, s'ho merexin, reto homenatge d'admiració. Que visquin encara molts y molts anys y qu'afinin com aquells vells de qui parla Sòfocles, que s'inclinaven poch a poch cap a la terra mare, els entrava una dolça son y morien sense convulsió, ni fatich. Y que Deu aculli benignament les ànimes llurs. Catalunya, la Catalunya dels sigles no'ls oblidarà. May més, com en llur temps, la poesia catalana no tindrà tanta eficàcia sobre'ls cors y sobre les intel·ligències.

Grat sigui a Deu, entre la nostra gent totes les manifestacions de l'activitat són ràpides y extremoses; un'altra època s'aprofitarà dels treballs de l'actual y'n rectificarà les errors; però'l cert es que la nostra llengua està en camí de la seva plenitud y que en poch temps s'ha purificat de castellanismes d'una manera oviradora. Ja ho he indicat: els escriptors dins l'ambient actual necessiten molt més mèrit per a triomfar artísticament; y, ab tot y axò, no li manquen pas glories sòlides a l'actual generació qu'està preparant el camí d'altres glories venidores. Els temps dels cavallers errants de la ciència són passats y hem arribat al temps de les acadèmies; cosa que representa un veritable progrés. A l'anarquia ha succehit l'organització, al esforç individual, el colectiu, als capricis romàntichs, la necessitat de normes fermes, ineludibles. Es clar que's faràn errades y qu'es precis que tots estèm alerta a senyalarles; però jo crech que l'època nova es un gran avenç cap a la perfecció del nostre llenguatge y cap a la regularització de tots els nostres estudis nacionals.

Treballèm, donchs, tots ab entusiasme dintre la nova etapa; dexèmnos de lluytar per petiteses que no tenen cap transcendència artística y vetllèm per les normes de purificació, verament importants; sumèmnos els vells a la tasca de restablir a tota costa les grans línies sintàctiques y fonètiques de la nostra llengua que, una vegada assegurades, donaràn brahó y fermesa als nostres homes del esdevenidor; procurèm, dins aquest moviment, posar en primera línia la llengua viva y l'amor a la naturalesa'ls que'n sentin les preferències, sense, però, menysprear cap forma morta que'ns proporcioni un matís especial, cap lliço aprofitable dels llibres, ni cap advertència guiadora dels doctes y, tots plegats, vells y joves, treballèm sobretot políticament per a evitar la tirania més odiosa qu'un estat pot exercir sobre un poble: la de corrompre'l la llengua y desfigurarli l'ànima ab un sistema d'ensenyament qu'obliga a pagar als matexos que'n sofreixen els danys.

JOAQUIM RUYRA Y OMS.

Les valioses ofertes que hem rebut ens permeten assegurar que s'haurà trobat la manera d'acabar ben aviat el monument de Mossèn Cinto Verdaguer, cumplint així el sagrat deure que teníem contret els catalans amb l'excels poeta i immortal apòstol de Catalunya.

Estem ben segurs que tots els catalans compartiran amb nosaltres la gran joia que sentim al fer-los saber tan bona nova, quals detalls donarem en el propi número.

CATALUNYA GRÀFICA

Any I

Núm. 13

CAMP DEL STANFORD BRIDGE DE LONDRES

Partit final de la Copa d'Anglaterra entre els equips Huddersfield Town i Preston North End Bridge,
que guanyà el primer per un gol a zero de *penalty*

Solemne recepció a Casa la Ciutat presidida per les autoritats

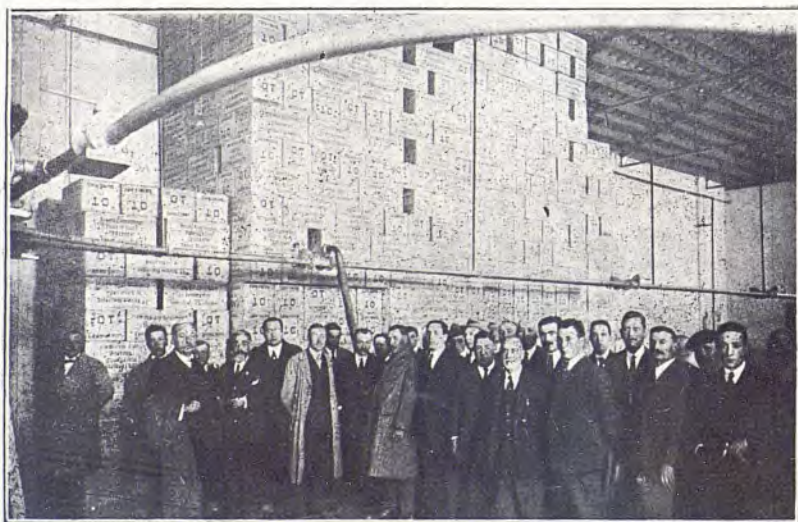
Onzena Assembla de la Unió de Vinyaters de Catalunya

Celebrada els 22 i 23 d'abril en el Teatre del Patronat de la ciutat de Tarragona

Gran nombre de delegats, representants, consellers comarcals, tots els Consells regionals i molts associats assistiren a l'Assemblea dels vinyaters, resultant tots els actes molt animats i palesant de faiso solemne la importància de l'entitat organitzadora. El senyor En Josep Martí, secretari de la «Unió», llegí la Memòria de consuetud donant compte de la tasca profitosa que s'ha fet durant l'any. En Pere J. Lloret presentà el tema de «Llei seca i mides per a contrarrestar-la». I En Claudi Oliveras parlà sobre la classificació i cultiu dels ceps i elaboració dels vins de les diferents comarques de Tarragona amb mires a

Visita a la fàbrica de la Chartreuse

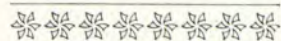

Visita a l'Oliera Tarragonina

l'exportació. Fent les conclusions En Francisco Santacana, president de l'entitat.

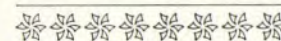
Es feren les visites a les dues importants cases que representen les fotografies que aquí publiquem, i després l'àpat de germanor. Tots els actes demostraren el bon companyerisme que regna entre tots els vinyaters. Es la manera més pràctica i segura de defensar llurs interessos.

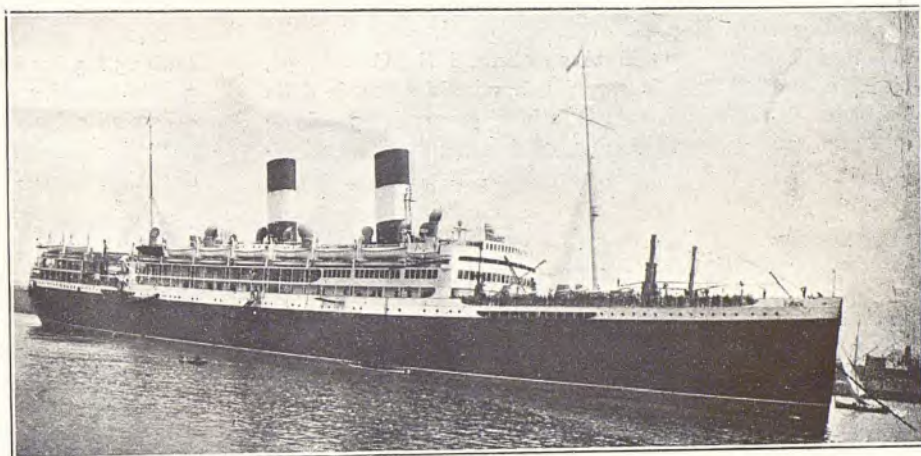
1. Apat de germanor
dels vinyaters.

2. Julio César, el més
formós transatlàntic de
la Companyia de Nave-
gació General Italiana
que feu el seu primer
viatge suara visitant el
nostre port.

3. El R. P. Semeria, religiós italià
visitant la Secció de Cultura del
nostre Ajuntament.

4. El doctor Riera Vaquer, que donà
una notable conferència en la Real
Societat de Electrologia i Radiolo-
gia Mèdiques de Madrid, sobre el
tema: Valoració científica de la
radiació ultrapenetrant en el tracta-
ment del càncer.

EXPOSICIÓ DE BELLES ARTS

Inauguració.—Autoritats, Presidents de les diferents Associacions i Entitats de Barcelona i comissió organitzadora, afiguren un distingit estol d'elegants senyoretas.

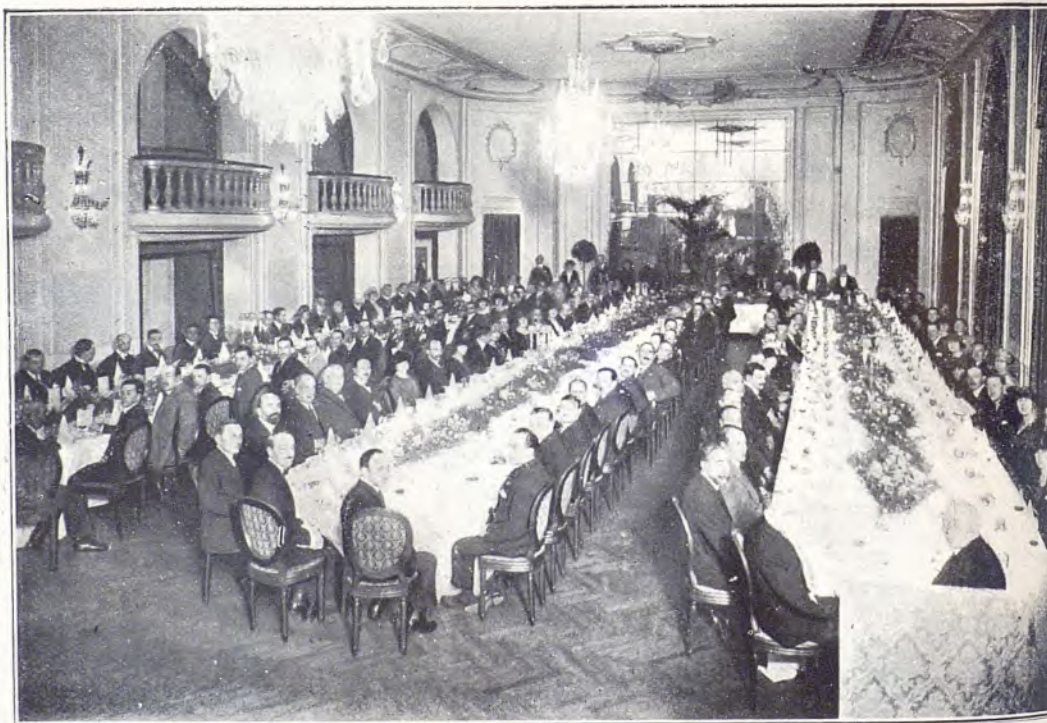

En la present Exposició d'Art hi prenen part el pintor En Joan Llimona, que hi té 29 obres, i En Galvey, 58, tenint cadascú d'ells sala especial, havent-hi a més la d'En Vayreda. El Reial Circol Artístic hi té exposades 39 obres; el Circol Artístic de Sant Lluç, 39 teles, 5 escultures i diferents dibuixos; la Societat Artística Literària hi figura

amb 24 pintures i 3 escultures; «Les Arts i els Artistes» amb 25 i 5 i varis dibuixos; els Independents, 17 pintures, 3 escultures i 2 dibuixos; els holandesos 43 quadros i 4 escultures i 3 dibuixos; havent-hi a més, en la Galeria, plànols i dibuixos de les Escoles d'Arquitectura i de l'Exposició d'Indústries Elèctriques i altres de molts notables.

CONGRÉS D'ARQUITECTES

Apat d'honor
celebrat al Hotel Ritz

Aquest Congrés ha sigut una nova demostració de les atraccions que posseeix la nostra capital, coincidint amb l'Exposició de Belles Arts, on hi figuren curiosos i interes-

sants plànols i projectes fets per les nostres escoles i pels nostres arquitectes que demostren una vegada més el seu saber fer i el bon nom que arreu gaudeixen.

INSTITUT
DE QUÍMICA
APLICADA

Sessió de clausura celebrada el 30 d'abril, del curs de conferències que el Dr. Sabatier ha dedicat als alumnes de la carrera de Directors de Indústries Químiques. Presideixen les nostres autoritats.

Apa ofert a n'En Domènec Saló, per l'Associació de la Premsa de Sabadell, per haver sigut nomenat Batlle de dita ciutat.

CATEDRAL BASÍLICA

Benedicció del terme de Barcelona el dia de la Santa Creu, 3 de maig.

Josep M. Llobera

Bonaventura Bassegoda

Francisco X. Garriga

Joan M. Guasch

Mantenedors

CANT DE PRIMAVERA

Premi Extraordinari

LA PARAULA

Ja torna a fer la clara estació,
y l'ayre més benigne ja'ns governa,
omplint de noves veles l'horitzó.
S'encenen els rosers en la paterna
llar. Fugen les boyrades inclements.
Torna a rodar la roda dels bons vents.

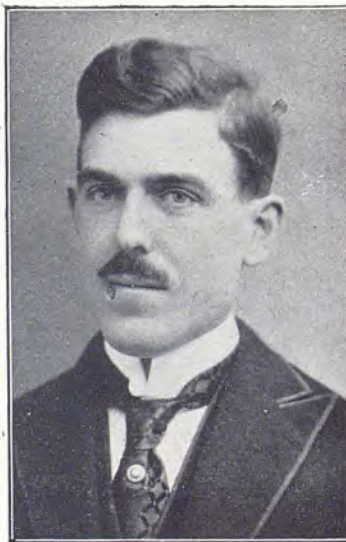
Clara muller: no ho veyes?, torna a ser
com ara un any, que't vaig cenyir donzella:
lluhia l'arrecada al cirerer...

«Com ara; però nó ab la maravella
d'avuy,—sento que dius,—que naix en mi
la vida del infant que ha de venir.»

No parlis més, que'm sento tremolar
com una tija nua dins l'albada.
Me sembles tota llum, feta en l'altar
santa per benehir. On dóna amada,
déxa passà'un silenci, mentre'l sol
axuga'l serení y brilla'l vol

de l'ocellada per l'oreig lleuger.
Després, espargim l'ànima ja, sense
temor d'esvahiment, puix que ara ve
aquell que dins de tu vida comença,
que l'esma'ns guiarà. Muller lleial
omples de roses mon camí reyal.

Quina paraula bona tu m'has dit
que'm semblo més valent que no fins ara.
Jo no sóch jo, som jo y un altre ardit
que durà en ell la norma de ma cara;
y gaudi no ha d'haver ni cap afany
que un altre temps de mi no fos company.

Lluís Bertran i Pijoan
Guanyador del Premi Extraordinari

Com es trasmuda tot mon pensament
y m'alço al remuntar de ma existencia.
Límit rosat del meu començament,
quan sols de mi hi havia conciencia
en el regne d'Aquell qu'es y serà.
Com es trasmuda tot el meu parlà'!

Oh benehida cel-la del teu si,
dins de la qual es lliguen, una a una,
les hores del present y l'avenir
ab les que ja passaren! Oh immuna
cel-la de temps, hont l'eternal Decor
serva la flama viva del Amor!

Clara muller que duus la joventut
segura en els teus flanchs, com una arcada:
tu no sabries may com ha vingut
la vida nova al fons d'una besada.
(Ni tu ni cap dels homes moridors,
sabis que siguin ò potents senyors.)

(Com no sabries quina lley ò atzar
fa veurens blava tota llunyania,
ni com naix una perla al fons del mar
en la petxina avara, ni quin guia
mena les grues en passà'ls estrets
duhent a popa'l remolí dels frets.)

Déxa passà'un silenci, que s'escau
després que tu m'has dit tal maravella;
dóna gentil y de mirar suau:
qu'encara tens la boca de donzella,
y't serves roja del primer amor,
y encara'm beses ab un bes sonor.

Una esperança'm duus, tota per mi,
sota'l regent de la més clara lluna,
en aquest temps de les vinyes florir,
qu'es el senyal de la millor fortuna.
Esperança d'un fill. Muller lleial,
que omple de roses mon camí reyal.

LLUÍS BERTRAN I PIJOAN

ENGLANTINA

L'APLEGA DE LES OVELLES

Per aquest temps hi hà fretura
d'herbey y es prima la pastura...
En l'estabeig dels cans un xot saltà'l tancat
hont viu selvatge la vacada.
Menjava bruya una clapada
vaca gelosa y regalada:
xuclàvali'l vadell el mugueró emmelat.
El xot s'hi tira y ella brufa
y ensuma. El xot ni gens s'arrufa.
La vaca ab fort bramul vol arruxar l'intrús.
El xot, invicte en la baralla
d'amor, recula a la batalla
cent pams y pren la capavalla
y suca horriblement la vaca...! Bon Jesús!
La vaca brama de sorpresa,
y'l xot recula ab més prestesa
la suca un pich y un altre, y'l trempa-llamps cruel
li fa botar la tanca, fera...
Damunt les penyes en filera
brandant la coa falaguera
vaques y braus menacen tràgicament el cel.
Per tot espanta aquella brava.
Per uns serrats hi pasturava
la guarda dels godins. Per defensar l'empriu,
el verro s'infla, gruny horrible,
esmola'l clau incoercible,
y se capdella, armat, y fibla...
hont l'home may passà, *el pàs del verro's diu.*
Damunt la cresta de la serra,
la comitiva seu en-terra,
menjant la nostra *coca*, beguent el nostro vi.
Dels vells coloms l'espumadissa
surt de la *còva* que s'eriça
d'espúgol, d'eura y flor bordiça,
dins el misteri esplèndit d'un bosch alabastrí.
De cop, ab veus astoradores
fugen les dones y senyores,
y'ls ases desguarnits s'escampen a grans salts.
La vaca ab febre s'exaspera,
s'assara un cop y un cop darrera
la gent qui fuig pren la carrera...
— Que no se moguin! — criden els amos, braços alts.
Mes — vàlgam Deu! — La banyagayre
N'Angela encalsa de Montcayre
que baxa l'empitada sense camí, giscant...
Y'l brau Llorenç ja s'ha estrada
del coll la corda, aparellada
per si han de treure una encinglada
ovella fugidissa... d'un salt, trenca'l devant
d'aquella vaca... L'amenaça,
crida y bracetja ab folla traça,
l'atura un punt y heroych li tira a n'el banyam
la corda ab бага corredora.
Un cop de puny la vaca astora,
que'l cap espolsa feridora;
dinga-len-dang-din-dena, alloure va'l cordam.
Y un fibló fet se tira alhora
al torrent tràgich de *Na Mòra*...
— Salvades les senyores; salvada està l'amor! —
La vaca embulla en la carrera
a un pi la corda volandera,
y cau tan bàrbara com era;
la vall tota tremola de la convulsió...
Cantàu cançons de saba viva,
les cullidores de l'oliva,
que tota la montanya ja es vostra per cullí...
fèys reflorir la serra umbria
de joventut y poesia...!
demà se'n dú a Santa Maria
la guarda'l bell Llorenç qu'anyorarèu aquí.

MOSSÈN ANDREU CAIMARI.

Mossèn Llorens Ribar
guanyador el primer del premi Fastenrath i de l'Englantina el segon

Prudenci Bertran, guanyador del
premi Concepció Rabell

Josep Carner, guanyador de la
joia Moncerdà

Francisco M. Masferrer
secretari

Josep S. Pons, mantenedor
encarregat del discurs de gràcies

Joaquim Ruyra i Oms, President

ELS CAMINS SENSE CAMÍ

(Viola d'or)

Els camins de mon viatge
dins la nit no tenen fi.
¿Hont seria mon estatge
si l'errar es mon destí
pels camins sense camí?

Vaig y vinch a la ventura,
d'un gran desert, pelegrí;
de tant esguardar l'altura
mon esguart s'enterbolí
pels camins sense camí.

Si un amor m'acompanyava,
ara es l'amor mon butxí;
si un rossinyol me cantava,
sa dolça veu emmudí
pels camins sense camí.

Si giro mos ulls enrera,
cap estel no veig florí,
sols oviro la fumera
del passat que s'extingí
pels camins sense camí.

S'es marcida ja la rosa
que damunt mon pit florí,
ja ma petja no es flayrosa
de la flor del romaní
pels camins sense camí.

He sentit una campana
dins la tenebra brunzi'
y la veu, sens veu, llunyana,
del recort que'm sotja a mi
pels camins sense camí.

He cridat la companyia
dels qui jo tant estimí
y'l silenci'm responia
dins del fum que s'espargí
pels camins sense camí.

Els camins de mon viatge
dins la nit no tindran fi.
¿Quina tenda'm serà estatge,
quin jaç tindrè per morí?
¡Ay, mon foll pelegrinatge!
¡ay, camins sense camí!

Damunt la Creu flamejava
l'Amor que d'amor morí
y ab dolça veu me cridava:
«Jo sóch la llum, vína ab M
y un exam d'estels sembrava
pels camins sense camí.

MN. ANTON NAVARRO.

QUAN LES POMERES FLORIRÀN...

(Flor Natural)

Quan les pomes floriràn
al dolç verger de la Estimada
y'ls oronels retornaràn
a penjà'ls nius de la teulada
de la masia en solitud,
dins una nit plena d'estrelles
retornarà l'Amor perdut,
auriolat de la llum d'elles.

Quan les pomes floriràn
donant al sol ses roses blanques
y les abelles brunziràn
ent'e la gloria de ses branques
y vibrarà la profecia,
terres enllà, del Pa y del Vi,
l'amor gloriós qu'un jorn fugà
retornarà de son camí.

Quan les pomes floriràn
entre les aygües lluminoses
dels regatells qu'espandiràn
la flor d'argent de les neus foses,
y axecaràn sa flama d'or
les argelagues de les serres,
retornarà triomfant l'amor
com rey qui ve de llunyes terres.

Durà la túnica enflorada
com els apòstols y'ls romets,
tindrà la pell tota colrada
de tramontanes, sols y neus,
de rossinyols y cadernerets
vindrà un estol al séu davant,
de romanins y roses-veres
durà una garba fulgorant.

Dins de la nit clara y deserta,
plena d'estels y de perfum,
quan trobarà una porta oberta,
hi dexarà una flor de llum,
y, en esclatar la nova aubada,
tots els carrers faràn oler
d'aquella garba perfumada
y aquella rosa de pastor.

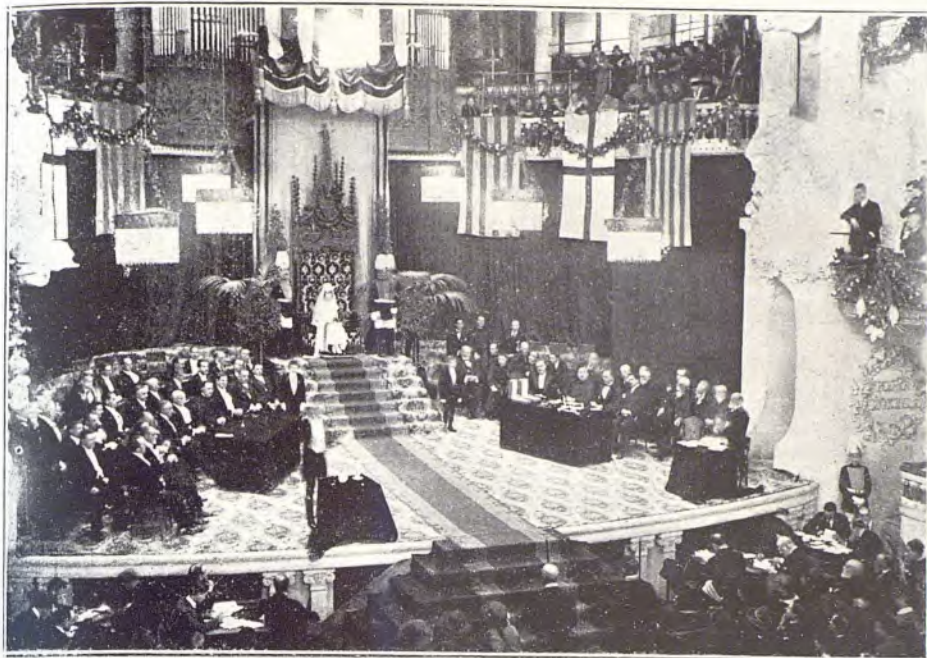
Quan les pomes floriràn,
haurà arribat Pasqua florida
y els ulls y'ls cors s'abrandaràn,
y tota cosa serà ungida
de resplendor d'Esperit Sant.

Y tornarà l'amor triomfant.

MN. ANTON NAVARRO.

Mossèn Antoni Navarro, guanyador de la Flor Natural i de la Viola d'Or i nombrat enguany Mestre en Gai Saber

Festa de la Gaia Ciència, celebrada enguany al Palau de la Música Catalana, essent, com sempre, esplendorosa de veres. La sala estava guarnida amb tapissos i banderes de les quatre barres, i amb plantes i garlandes de flors, presidint-ho tot el tron que ocupà la reina de la festa, proclamada pel poeta guanyador de la Flor Natural.

Ocupen els seients de l'esquerra les autoritats populars, presidides pel nostre senyor Alcalde, Marquès d'Alella, i En Vallès i Puigals, president de la Diputació de Barcelona i demés representants de les corporacions oficials; els seients de la dreta són ocupats pels mestres en Gai Saber, entre els que hi figura En Guimerà, presidits pels mantenedors i Junta Administrativa dels Jocs. A la taula de l'esquerra hi ha llegint En Masferrer i a la de la dreta el notari senyor Casades.

La Reina de la Festa Donya Maria Despujol, esposa d'En Joan Ventosa y Calvell, ferm nacionalista

POEMES DE LA NIT

(joia Moncerdà)

Atardat en ma cambra, concirós,
primer vaig apagar la llum somorta;
furtiu en acabat obro la porta,
cridat per més insinuants foscòs.

Sota la nit qu'estranyament somnia,
el meu jardí tot se deforma y creix;
son nou posat mes passcs esgarria
y sembla que'm desfà de mi mateix.

Guiat només d'una blancor de roses,
del caminal secret m'aturo al mig:
sento'l glatit fantàstich de les coscs
tot d'una que s'apaga mon trepig.

Besa mon front una fullola incauta,
lluny, hi hà un so d'aygua que no sé d'hont ve;
com melodia tènue en la flauta
la saba frisa en el brancam lleugé'.

La serena, amollint la pedridura,
agita, dins la fosca sense estels,
els insectes cercant a la ventura
llurs noccs amagades y cruels.

¿Es potser la follia qui'm voreja?
¿Quin instint matusser s'abranda en mi?
ma idea barboteja, barboteja
y no pot arribar-se a confegí'.

¿Rodà al herbey la meva conciencia?
¿Neix un fibló en ma boca, verinut?
¿Es qu'en mos ulls hi hà una fosforescencia
ò tinch damunt l'esquena un doll hirsut?

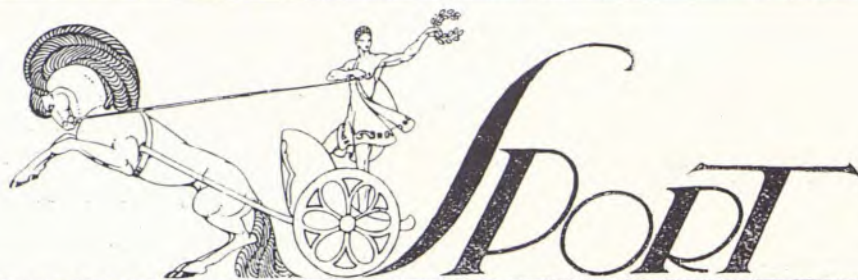
El que vaig ésser en mon cor abriva's;
en els segles reculo; davant meu
s'agiten les carotes primitives
de tan d'ésser pugnante per ésser déu.

Al coll la ronca veu se m'emprersona
y caych, parapetat sobre'l genoll.
¿Es que tota la nit se m'abrahona
y vol da'un salt enrera mon grumoll?

Sobtadament, una aura fina glaça
ma febre: tornat home altre camí,
sento en el flanch un esperó diví;
l'ombra invisible de Jesús que passa

me veu, baxant del puig hont ha vetllat,
y se'm desvetlla l'ànima abaltida
com l'aygua que de sobte, ab embranzida,
borbolla dins un pou abandonat.

JOSEPH CARNER

FUTBOL

LA DESENA
DEPORTIVA

La plenitud esportiva tradicional de la Primavera a la nostra ciutat, ha sigut aquests dies fecunda en alt grau, i, parcediant els antics, podem dir que els déus ens han sigut propicis.

La carrera a peu per disputar el challenge Pere Prat en honor del gran corredor que tants dies de glòria donà a Catalunya, després d'ésser un bell gest de la Secció Atlètica del F. C. Barcelona, ha sigut una mostra esplendent del talent dels

Equip anglès Civil-Service, que ha jugat dos partits contra el Barcelona empatant el primer i sortint vencedor en el segon per 5 gols a 3

Civil-Service, Barcelona. — Una excel·lent jugada d'En Gularons

organitzadors i del deixoniment d'aquestes pràctiques a casa nostra. Hi excel·lí el campió Teodor Pons, el formidable atleta de les carreres de fons, obtenint una indiscutible victòria, com l'obtingué també plena al lluitar amb el professional danès Christian Christiansen, provant que la nostra raça té almenys tan bones condicions intrínseques com les millors del món.

Els professionals de la boxa en les periòdiques vetllades del Frontó Comtal en donaren també un bell combat en el qual En Battling Siki sorti victoriós d'En Baker, entusiasmant el nostre públic.

La Festa del Pedal, l'aplec anual dels ciclistes, ne portà a Badalona tres o quatre mi-

lers, i tant les diferents festes com les carreres fetes a la tarde al seu Velòdrom assoliren un èxit esplendent el qual prova la voluntat del ciclisme a la nostra terra.

La vida futbolística ha estat *rica i plena*, car, començant pels dos partits del Barcelona amb els anglesos del Civil Service i acabant amb el Club Europa i els professionals britànics, Durham City, en l'ordre internacional, amb re-

Civil-Service, Barcelona. — Una magnífica parada d'En Bruguera

Festa del Pedal. — Passeig de Gràcia. — Sortida dels ciclistes

cops en un partit d'aquesta categoria (5 per 1), el qual ha fet vibrar les ànimes de totes les terres hispàniques i ha exaltat el patriotisme de tots els catalans, provant-se un cop més que som la flor de la llatinitat, que sabem copsar la supremacia en tots els ordres de la moderna exteriorització del valer d'un poble.

En el número vinent donarem els detalls gràfics del campionat.

C. O. R.

sultats sempre favorables als nostres, cal esmentar la victòria de l'equip nacional contra el de França, fet darrerament a Burdeus amb resultat victoriós per nosaltres, decidit plenament per l'actuació dels nostres virtuoses Alcàntara, Zamora i Samitier, els quals es cobriren de glòria.

Altra apoteòsica victòria, en la qual ha pres part tot el poble català sense distincions, ha sigut la grandiosa obtinguda pel campió de Catalunya, el gloriós F. C. Barcelona, el qual ha assolit allà a Vigo el campionat d'Espanya amb resultat vist pocs

Challenge Pere Prat. — Camp del Barcelona. — Abans de la sortida

Equip del R. C. D. Espanyol,
vencedor per punts

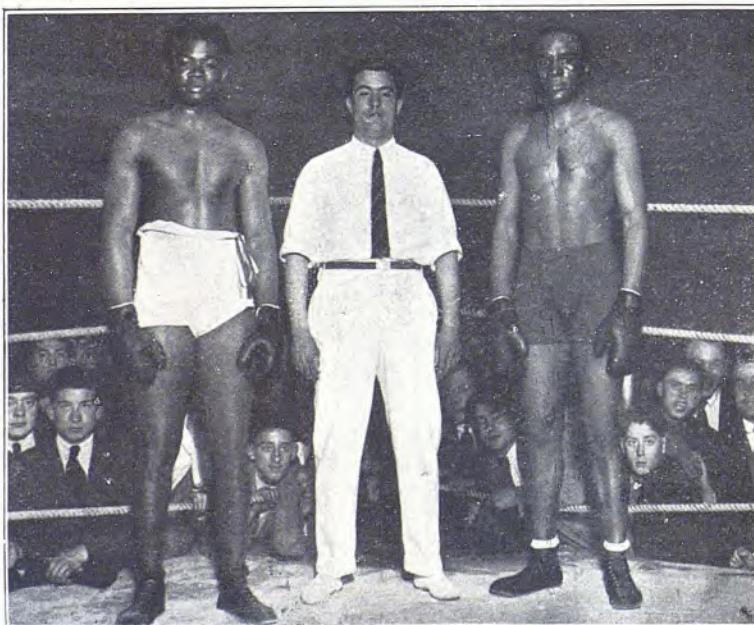
Del match Cristian Christensen, de Suecia, campió del món, professional, i en Pons del «F. C. Barcelona», campió de Catalunya, en el qual sortí vencedor en Pons per una volta d'aventatge en un recorregut de 12 quilòmetres.

D'esquerra a dreta: Calvet, Pons, Christensen, Blet i Arbuli.

BOXA

En Batthing-Siki i en Baker que lluitaren el 26 d'abril al Frontó Comtal. Al centre En Casanovas, àrbitre.

Gaston i Egrel abans de començar la lluita.

FESTA DE SANT JORDI A SARRIÀ

30 D'ABRIL

Les autoritats i representants de les entitats de Sarrià sortint corporativament de la plaça del Consell de la Vila de Sarrià, devers Pedralbes. En primer terme la bandera del Centre Regionalista acompanyada de la Junta Directiva i demés socis.

L'Orleó Sarrianenc i demés acompanyament al pont de N'Elisenda venint de celebrar la festa a Pedralbes.

Festa inaugural dels pomells de Sant Boi del Llobregat

Sortint de l'església parroquial

ELS POMELLS

1. — Aplec de pomells: Pasqua Florida, que obtingué el segon premi en el concurs de caramelles organitzat per l'Ajuntament de Sabadell. — Forada celebrada el dilluns de Pasqua.
2. — El Pomell; Joventut de les Escoles Pies que obtingué el segon premi en el mateix concurs cantant les caramelles. El dirigeix el infatigable mestre Mossèn Frederic Muset.
3. — El Pomell; Arrahona, que obtingué el primer premi en el susdit concurs. El dirigeix el novell i entusiasta mestre En Josep Clapés.

CARAMELLES

DE L'APLEC DE POMELLS

PASQUA FLORIDA

L'alegre Pasqua Florida
ens portava una cançó
que entonem amb veu ardida
i amb infantina il·lusió.

Fadrinetes belles,
sortiu-la a sentir
mentre les estrelles
riuen a l'empir,

De la gentil primavera
som el més formós pomell.
Per la Pàtria que ens espera
és tot nostre amor novell.

Dels cors fent-ne ofrena
seràs aviat,
CATALUNYA, plena
de fe i llibertat.

Amb l'empenta de sang jove
bé vindrà la redempció
del poble que anhela nova
Pasqua de Resurrecció.

Nostra panereta
guarnida de flors
ompla, donzelleta,
a curull d'amors.

I de la Pasqua Florida
i AL·LELUIA triomfant
volerà com cant de vida
de la Pàtria que aimem tant.

J. CARDONA.

La VI Festa anyal de l'Institut d'Estudis Catalans

Tingué lloc el dia 4 de maig a la Sala del Consell Permanent de la Mancomunitat, fent-se l'adjudicació de premis del darrer Concurs.

Presidí el senyor Puig i Cadafalch, tenint a la seva vora el regidor senyor Barbey, representant de l'Ajuntament; el senyor Vallès i Pujals, president de la Diputació; el canonge Dr. Llcvera, representant del senyor Bisbe, i el Dr. Alcover, representant de la Universitat.

Obert l'acte pel secretari Dr. D. Ramon d'Alòs, llegí la Memòria, en la qual fa constar que l'Institut correspon degudament a la confiança que hi tenen les associacions que el patrocinen.

Fa notar també que enguany, ultra no haver-hi hagut cap baixa en els seus membres, ha estat augmentat el seu número a favor de mossèn Josep Gudiol, arqueòleg i director-conservador del Museu Episcopal de Vich i guanyador del Premi Martorell.

Digué que la Secció Filològica té en curs de publicació quatre diccionaris: el de l'Aguiló, el de Català Antic, el de Dialectologia i el de la Llengua Literària.

La Secció Històrico-Arqueològica ha publicat d'En

Jaume Bofill i Matas, diputat de la Mancomunitat

Pijoan una obra sobre pintures romàniques i d'En Rubió i Lluch una sobre la cultura catalana medieval.

Acabà anunciant que està a punt de sortir l'*Anuari* de l'Institut.

El Dr. Jordi Rubió, director de la Biblioteca, llegí la Memòria, que ha escrit l'inspector i membre de l'Institut senyor Massó i Llorens.

Seguidament En Jaume Bofill i Matas llegí el seu discurs inaugural «El nostre verb social», d'oratória mestra i d'enlairats conceptes.

Ens fan saber que els guanyadors dels premis del Concurs són: En J. Ollé i Estefia, del premi Prat de la Riba, pels seus «Apunts de Teoria de Teixits»; el Dr. P. Rokseth, de Cristiania, per la seva obra «La Terminologie de la culture des Céréals à Majorque», del premi de Filologia, i mossèn Gudiol, del premi de la Secció Històrico-Arqueològica, pel seu «Catàleg dels llibres manuscrits anteriors a l'any 1700», del Museu Episcopal de Vich.

Acabà la festa el nostre president, senyor Puig i Cadafalch, pronunciant un discurs ple d'espiritualitat patriòtica i agraïnt la presència de les autoritats, representants de les associacions i personalitats.

Festa celebrada en l'Alberc de Santa Llúcia en obsequi al Mestre Morera

El dramaturg Iglèsias, Na Concepció Badia, el Mestre Morera i demás acompanyants

Enterrament de Lord Leopold Mountbatten, fill de la princesa Beatriu i germà de donya Victòria, esposa d'Alfons XIII

La comitiva dirigint-se a la capella de Sant Jordi de Windsor. Presideixen el marquès de Carisbroche, els ducs de Connaught i de York, i els prínceps Enric i Jordi d'Anglaterra

JOCHS FLORALS DE 1922

DISCURS DE GRÀCIES

Encara que sigui fill de França, no us semblarà pas estrany que vingui a pronunciar les darreres paraules, al moment de la separació, com el senyor de la casa acompanya els seus hostes fins al llindar.

Perque, rossellonès de pura sanch, jo som de casa; perque jo som vostre, y si no us estimés, jo mateix no m'estimaria.

Y lo que dich per mi, entenèn que val igualment per tot Rosselló, en aquesta hora de benvolguda cordialitat hont voldria definir el veritable pensament de ma terra.

Per tant, no cal pas que ens enlluerni el foch del entusiasme, fins al punt de rebutjar les evidències de la realitat, y prou sabèu que us enganyaria si afirmés que'l Rosselló sent un afany de catalanisme esquep y sencer.

La gracia de ses tres valls al bell cim de la vostra nació es de lligar estretament y amable l'intel·ligència del esperit francès, y son equilibri, ab la franquesa del esperit català.

Es aquesta una gracia de la que'ns agradem, un lligam que no's pot desferrar, es la nostra forma natural.

Es lo cert qu'en nostra terra s'hi encerta alguna gent per negar el segell de la raça, y vetaquí: quant més proven de defugir la vulgaritat, s'hi encranquen més profundament.

Y nosaltres per guardar la plena segurança, consultem el nostre cor, y només obrint els ulls veyem l'eternitat de les montanyes d'Albera, y'ns pervé la cançó tan vella dels olis que la volten, ajudantnos a repetir el cant de nostra fè.

Quantes vegades, seguts en el primer grahó d'una escala forana, en l'aquietament de la tarda, hem retrobat, alè per alè, la reposadissa y antiga respiració de la terra!

Y si'ns volen arrancar la nostra condició de catalans, les vives claretats terrenals protesten a tot arrèu, ab tot el goig magnificat dels recorts de juvenesa; y s'hi ajunten a la seguida, austeres y daurades, les figures dels monuments romànichs, els campanars bessons de la catedral d'Elna, que són nostra Acròpolis, el pont de Ceret, que té prou amplaria y alçada per encloure en son arcada l'imatge del Canigó, y les amistoses fexes de lladoners, y'l tremolor de les canyes sobre les gorgues del riu.

Y, además, per axamplar l'energia de la protesta ab el repicadís del ritme, sonen y més sonen totes les cobles de jutglars en la placeta dels poblets; y en les esclavissades, els pitralls encascabellats de la tragneria, y'ns amanyaguen les orelles les campanes de Sant Ferriol, y tantes, y tantes, que's responen, escalonades a la valenta sinuositat de la montanya.

Quan el rey Lluís XVI vingué a Perpinyà, el magnífich don Francesch de Blanes li declarà que no encertaria sotmesos més fidels; y si en aquell temps la paraula era una expressió migrada de la veritat, avuy per avuy, després de la gesta del Aragó y d'En Joffre, no's pot que tingui un més bell resplandir.

Entre nosaltres, per tant, y a despit de la malhaurada guerra de Revolució, may hi hà hagut aquesta desagradosa sensació que pot incloure una ralla de frontera.

L'Albera no pot ésser més amable ni més divinement blava. Y no fos aquesta blavor de l'Albera, ¿qué explicaria la viva franquesa que porten als ulls les nissagues d'Empordà y de Vallespir?

Dins les Cerdanyes, la divisió s'esborra entre les espigues de la segle, y tant es veritat que de l'una a l'altra espigolayres y mendicayres hi van de peu plà. Alta com es, la montanya ens agermana ab la felicitat de son reyalme y'l vehinatge dels cims. Temps hà que, al retorn dels dies d'estiu, els vostres poetes lligaven conversa ab els nostres boscarisols. En la plaça de Vernet, sota una alzina, el vell Po recordava una per una les versions de les Montanyes Regalades. I un instint meravellós guiava a mossèn Ver-

daguer als cingles de Sant Martí de Canigó. Solitari, inspirat per l'ayre de la gelera, destapava la Font del Comte, probant l'eficacia y les inconegudes virtuts de la poesia.

Gracies y mercès, germans de Catalunya, a tots els vostres poetes y escriptors que han volgut beure a les fontanelles de Rosselló!

Gracies y mercès als vehins nostres, al caçayre d'isarts de Nuria, que ab una encomanadissa frescor de mitologia, m parlava dels rius de Catalunya, y gracies al tartaner que de la Selva de Mar me conduhia a Cadaqués! Gracies a tot un poble qu'enllà dels anys, y mentres removia la terra dels vinyers, ha servat els rierols de la poesia!

Oh, fills de Barcelona, ciutat plena d'abundancia, de novetat y de cortesia, dominadora de la mar, sempre la vostra fè ha enfortit la nostra; y cap-al-tart, quan torna'l vent de Rosas, un raig de la vostra gloria'ns pervé. Y axí, en el recer de les valls canigonenses, hem volgut cantar, enamorats de debò per la vigoria de la paraula catalana, maravel·lats de poar son ritme en la nostra sanch.

De segur no escriuriem català si cada paraula no fos per nosaltres un glop de vida. L'aplech de la nostra gent hi viu y s'hi desperta.

Axi seguim y escorcollém una tradició de temps iniciada, probant de retrobar, abundosa y rajadissa, la veta d'aygua abscondida, com havien fet En Pere Talrich, el patriarca del alt Vallespir, y En Justí Pépratx, qui ja us anunciava'l renaxement de nostra poesia en son discurs de gracies del any 1884.

Y ara us voldria dir com a Rosselló, y a principis del segle XVII, vivia un home humil que'ns pot servir d'exemple. Era un beneficiat de Sant Pere de Toir, y s'anomenava Honorat Ciuro. El seu somni era petit: volia restaurar la capelleta de Sant Martí, malmesa pels impropis dels anys en la soletat d'un cim de garriga, per damunt de Castellnou. Picant de valent la pedra, sens temença de les esquerdes que li resquittlaven pels ulls, ni de la burla y de l'oposició de sos germans, ho va aconseguir, fent de manobre, de parier, de fuster, de vinyater, y en les ruïnes de la devesa hi plantà un mallolet.

Y fou sa recompensa y'l nostre al·ligonament qu'a les primeries de Setembre'n baxà un galan cistellet de blanquetes, y les féu veure a son germà. «Era molt polida, verena gran, com de vinya vella, era molt dolça.» Y son germà'n tingué gran contentament y li va dir: «De segur que hagués estat domatge que l'ermità se les guardés.»

Vetaquí, ab un perfum d'espigol y de tradició, l'istoria exemplar de la poesia rossellonesa. Es ben cert que no'ns ha pas sempre afavorit l'ajuda de tots, y que'ls obstacles han barrat el seu pas, y qu'hem lluytat de valent ab una penya prou aspra.

El nostre mallolet es petit al sol de la garriga, y a copia d'esperar, plantar y replantar, vetaquí que'ls ceps ofereixen les polides y rosses blanquetes. A fè, hagués estat gran domatge, diuen ara'ls nostres germans, que l'ermità se les guardés!

Aquesta poca de fruyta es la penyora de la nostra fraternitat, y pensèm que s'entrellissa ab la vostra, encara que siga més rica y exhuberant; es la fruyta de Rosselló, que sempre us encomanarà l'amor de la raça, y us portarà la claretat y l'alè de França. Gracies y adeusiàu!

FUTBOL

Camp Nou del F. C. BARCELONA

Solemnitats futbolístiques
per als dies 20 i 21

ST MIRREN

de la Lliga Escocesa Professional
Primera divisió

contra

Futbol Club Barcelona
campion d'Espanya

Dia 25

St Mirren, escocès
contra

Notts County, anglès
disputant-se la Copa Barcelona

Dies 27 i 28

Notts County

de la Lliga Anglesa Professional semifinalista de
la Copa d'Anglaterra

contra

Futbol Club Barcelona

CAMP NOU situat als carrers

GERARD PIERA I TRAVESSERA, A LES CORTS
a dos quarts de cinc

PARC

Magnífic centre d'esbarjo i atraccions. Concert
per la BANDA de VERGARA

Funcionament dels URALS, muntanyes russes,
lemes emocionants d'Europa. «Water chute»,
únic a Espanya, FERROCARRIL MINIA-
TURA, COVES, HIDRO-CICLES, transparent
i altres novetats. Gran Casino. Immillorable ser-
vei de restaurant per cobert de 7'50 pessetes,
i a la carta. Especial sala per a banquets.

Entrada de Passeig, 0'10 centims

TURÓ PARK

Obert tarda i nit

Encisadors jardins. Preciós roscar amb milions
de flors. Importants i novíssimes atraccions.
Cada nit concerts per la BANDA DE CAÇA-
DORS DE BARCELONA. Esmerat servei de
Restaurant als elegants salons del Casino. A la
carta i per coberts a 7'50 pessetes. Serveis d'auto-
òmnibus des de la Plaça de Catalunya al

TURÓ PARK

Entrada de Passeig, 0'50 cèntims

DEMÀ DIJOUS, GRAN FESTIVAL INFANTIL

Exposició Internacional de L'AUTOMÒBIL

BARCELONA

Organitzada per les Cambres Sindicals Espanyoles de l'Automo-
bilisme i Ciclisme, en la qual es trobaran les millors marques
del món

24 de maig • 5 de juny de 1922

Parc de Montjuich

Recinte de l'Exposició Universal d'Indústries Elèctriques

Grans concursos automobilistes

Concerts • Festes • Congrés Nacional de la Carretera

R. Sunyer

Joier

GRANVIA, 643, entressol

Telèfon, 813, S. P.

BARCELONA

GRAN CARRERA INTERNACIONAL D'AUTOCICLES

Trofeu Armangué

Tarragona. - 21 maig

Organitzada pel

**REIAL MOTO CLUB
DE CATALUNYA**

TRENS ESPECIALS
RESTAURANT
BUFFET - BAR

DETALLS PER CARTELLS

MAGATZEM DE DROGUES
DE

Morera i Santamans

COLONIALS • PERFUMERIA • PRODUCTES QUÍMICS
PINTURES I CARBUR DE CALEI

Telèfon 1901-A.

Hospital, 40, 42 i 44

BARCELONA

Vells de J. Bastard

Litografia
Hawesler, 7111 - Telèfon 1079a
Casa fundada el 1877

Especialitat en tota mena de
Ordres Comercials per a la
Banca Industrial i Comera.

Importació
Exportació
Despatx de barcos
Consignacions

Rosend Oriach

AGENT DE DUANES

LLAUDER, 1, entressol
(CANTONADA P. ISABEL II)

BARCELONA

TELÈFON A. 3976

Casa Grau

Calçat de totes menes

Especialitat en les seccions
de mida, luxe i per a tota
mena de sports i estiuieg,
sobre tot en les sabates
ferrades i impermeables per
a l'excursió d'alta mun-
tanya, neus i skis

PLAÇA DE SANTA AGNA, 23
BARCELONA

Rambla de les Flors, 30

BARCELONA

Aixarop del professor **GIROLAMO** **Pagliano** (de Florència) Polvos i Catxets

El millor depuratiu i refrescant de la sang

65 anys d'èxit creixent
són sa millor recomanació

Exigiu sempre el nom del professor

GIROLAMO

ES VEN EN LES PRINCIPALS FARMÀCIES I DROGUERIES

Únics agents a Espanya:

J. URIACH i C.^a : **Bruch, 49** : BARCELONA

CRISTALLERIA, PISA I PORCELLANA

Tallers de decoració, Tallats i Gravats

METALLS PER A SERVEI DE TAULA, ADORNAMENT, MAJÒLIQUES,
ARTICLES FANTASIA, PAÍS I ESTRANGER

Despatx i Exposició:

RONDA UNIVERSITAT, 6

Magatzem i Tallers:

CARRER DE CORTS, 413

Telèfon 5510 A.

GRANS MAGATZEMS

DE

Francesc Ferrer Anglada

Aquesta casa rep contínuament de les més importants del país i estranger les últimes novetats en **Cristall, Pisa, Porcellana, Articles fantasia, Bomboneres, Majòliques** pròpies per a presents, etc. Grans existències en **Vaixelles, Jocs de cafè** i dolços, i tasseria en blanc. Es decoren a gust del comprador als seus

TALLERS DE DECORAT

Jocs de cafè i Te, Vaixelles de Pisa i Porcellana (formes modernes, decorats novetat especialitat de la casa). **Jocs de taula** en **Cristall Baccarat, Val St. Lambert i Pais**, en llis, gravat i tallat, **Serveis** per a restaurants, col·legis i comunitats religioses.

Expedicions a províncies ✧ **Vendes a l'engròs i detall**

6, Ronda de la Universitat, 6

Automovilistes

Figura registrada

La casa **F. MASVIDAL**

ha modelat una estatueta de Sant Cristòfol, bella representació artística de llur Patró, per a ésser posada sobre els radiadors dels autos. També té l'especialitat en la fabricació en metall de tota mena d'articles de fantasia ♣ ♣

Preu de la estatueta en metall
bronzejat o niquelat. Ptes. **12'50**

Despatx:
Comte de l'Assalt, 74

Barcelona

Tallers:
Berenguer el Vell, 3 i 5
Telèfon 4183 A.

Gran fàbrica de Dolços i Bombons

LA SUIZA **REÑÉ, S. A.**

Especialitat en Marrons glacés ♣ Caramels àcids ♣ Ametlles
Confits ♣ Fruites, etc.

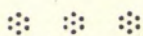
FÀBRICA i DESPATX:
Orteu, 5, 7, 9 i 11 (Sant Gervasi)
TELÈFON 624 G

SUCURSAL:
Consell de Cent, 362 i 364
TELÈFON 1097 S. P.

BARCELONA

Forn de Sant Jaume S/A.

Pastisseria : Confiteria

Bomboneria : Uins :

Licors i Xampanyas

Libretería, 3

Passaig de Gràcia, 7

Telèfons } 2441. *El*
 4582

Clidua de W. Guarro

Fàbrica de paper de tina

 Fundada en el siglo XVII

Proveïdora del paper segellat de les
Repúbliques de Xile i Argentina. 200

Papiers de fil de totes classes. 20

paper català. paper d'Ofici.

Cartrolines. Cartrolines fil per a

naips. Paper per a edicions, etc.

Magatzem i despatx:

Bravía Laietana, II

Barcelona